

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

“Ένα κριτικό άρθρο για τους «Υμνους» του ποιητή Ρήγα Γκόλφη.

— Στη γαλλική εφημερίδα «Προσκή», (φύλλο της 28 του Μάρτη 1921), ο γνωστός Γάλλος φιλόλογος κ' έλληνοφιλής κ. Λουδοβίκος Ρουσσέλ, δημοσιεύει αξιωματικώς κριτικό άρθρο για τους «Υμνους του Ρήγα Γκόλφη». Παρατηρεί στην αρχή κάποια ανισότητα στην αξία της δημιουργίας του, κάποια σκοτεινάδα, που δὲ μεγαλώνει τὴν ώραίτητά της, κι ἀκόμα κάποιες εἰκόνας τοῦ ποιητῆ πολὺ κολμηρές.

Πάνω σ' ὄριμο στήθος σου
— ὦ πὺδ πολὺ ἀπὸ Μούσα —
τεχνίτης πολυτενάχτος,
πρὶν γαστῶ, νὰ μποροῦσα,
σὲ φαρμάκι τρισάχτιδο
τὰ χεῖλή μου ἀφοῦ θάψω,
μὲ φιλήματα πύρινα
τὸν ὕμνο σου νὰ γράψω.

Κι ἀφοῦ κάμει μερικὲς παρατηρήσεις γὰρ τὴ δημοτικὴ γλώσσα, πὺδ δὲν εἶναι ἀκόμα ἀρκετὰ κλιτεργημένη, χάραξ στὸ ἐγκληματικὸ σφάλμα τῶν καθαρωνοσιάνων, ξεκολουθεῖ κατόπι :

« Ἄς θιβαίωσουμε πὺς ὁ Γάλλος κριτικὸς, δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδιστεῖ νὰ κρίνει ἀπὸ τὸ ἔπος τῆς ἀσύνκριτης καὶ κεντρικῆς φιλολογίας του, καὶ γὰρ τοῦτο δὲν μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι κάπως περισσότερο ἀσθηρὸς. Ὁ ποιητὴς ἐκφράζει ὠραῖα τὶς οὐντομες ἐντύπώσεις, τὸν ἀλαφρὸ ρεαλισμὸ, («Φτωχογειτονιά»), καὶ τὰ περαστικὰ αἰσθήματα, πὺδ οὐχτὰ θλιβερά. Ἐπιθυμεῖ νὰ ξαναἰδεῖ τὸ ξοχικὸ του οἶτι, γὰρ νὰ σθῆσει ἐκεῖ, σὴν ἀγκαλιὰ τῆς λήθης, μὰ τὸ παράπονο τῶν κληρονομιῶν τοῦ θυμίζει πάλι τὴ ζωὴ. Ἀπαιτημένος ἀπὸ τὴ φιλία, θυμᾶται μὲ μελαγχολία ἢ μὲ κάποια οαιτωρική πίκρα, κάποιον παιδικτικὸ φίλο του, πὺδ ἀνέβηκε ψηλὰ σὴν κοινωνία, παίρνοντας τὸν κακὸ δρόμο. Ὁ ἔρωτας φανερώνεται πάντα σὺ ἐργὸ του μὲ τὴν τύπο μιᾶς θλιβερῆς ἀνάμνησης. Ἡ λεπτὴ φύση τοῦ ποιητῆ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει, — καὶ λυπᾶται γι' αὐτὸ, — νὰ παρηγοριεῖται μὲ τὴν κάθε εὐκολὴ ἀπόλαυξη. Δοκιμάζει τέλος ἀνηυχία γὰρ τὸ ἔργο του κ' ὑποφέρει μὲ τὴ σκέψη πὺς μπορεῖ τοῦτο γ' ἀγαπηθεῖ λίγο. Ρωπιέται ἂν πρέπει νὰ τὸ τυπώσει, καὶ κάποτε εὐχεται νὰ τὸ καιτωτοῦρνε.

Ἀγαπῶ πολὺ, τὴν κοινωνικὴ ἐμπνεση τοῦ ποιητῆ. Μᾶς δείχνει, ἐκεῖ σὴν ἐξοχή, νέους χωριάτες, πὺδ τραγουδοῦνε χαρμικὰ, κ' ἕνα γέρο πὺδ τοὺς θυμίζει, μὲ τὴ θλιβερὴ του μελωδία πὺς ἀνάξια εἶναι προσκολλημένοι σὴ δουλοπαροικία. Ἡ σοσιαλιστικὴ ἰδέα εἶναι πὺδ θαρμὴ σὺ τέλος τοῦ τραγουδοῦ « Ἀπεργία ». Ἡ εἰρημιστικὴ ἰδέα ἴφναι μὲ θάρρος ἐκφρασμένη σὺ τέσσαρα ποιήματα : « Ἄλλη πλοση », « Ἰμπεριαλισμὸς », « Σ' ἕνα νεκρὸ τοῦ πολέμου » καὶ « Σ' ἕνα συγκαρῶ ». Εἶναι ἕνας εἰρηνοφιλοῦς πὺδ

πεθαίνει ἀπελπιόμενος, τὴν ὠρα πὺδ ἀκούγεται ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγας τῆς ἐπιωρᾶτεψης. Ἐδῶ ἡ θαθεῖα κὶ ἀληθινή πίστη ἔχει μεταδώσει ὅλη τὴ δὴναμὴ τῆς σὸν καταπειόμενο ἀπόστολο. Ὁ κ. Γκόλφης μεταχειρίζεται οὐχτὰ τὴν ἐναλλαγὴ τῆς ρίμας, καλὸ μέσο γὰρ νὰποφεύγει τὴ μονοτονία, καὶ συνταριδιάζει συντὰ στίχους μὲ ρίμες καὶ μὲ δὴχως ρίμες. Ζαίρει νὰ δημιουργεῖ μὲ τὴ ρίμα ἀξίεπαίνες ἐπιτυχίες. Λόγου χάρα σὺ τραγουδοῦ « Ἡ στοιχωμένη πέτρα », φέρνει ξαναγυροῖματα ἦχων πὺδ σαρκοποῦνε μὲ δύναμη τὶς ἰδέες πάνω σὺ οκληρὸ τους ἀμόνι. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα δὲ φέρνει ἀνάλογη ἐπιτυχία σὺς σελίδες 92 — 95. Στιχογραφεῖ μὲ ἀρεση. ἴσως θὰ μποροῦσε κανεῖς νὰ τοῦ παρατηρήσει κάποια χορευτικὴτητα σὺς στανὸς στίχους, κάποια μικρὴ χαλαρότητα (κάπου κάπου) σὺς ἄλλους. Ὅμως ὑπάρχουν ὠραῖες ἐξαιρέσεις. Νὰ μιὰ σιροφή, πὺδ καὶ μόνο τὸ ἴδιο τὸ νόημα τῆς ἔχει ἐνδιαφέρο.

Ὁ πόνος μου ροδόλησε βοριάς σὺ ἐλατοδόσα. . . .
Γύρω οἱ κορφὲς ζωστήκατε τὰ γνέφη ἀρματωσῶ.
Τὸν ἦλιο ἀλάργα ἀπόσθησε θαρεῖα καὶ μαύρη ἀνάσα.
Βρασιτῆ σὺ οὐράνια, καὶ θαδιὰ μου ἀστράφι ἡ ἀπαλ' (πιοιδ).

Κὶ αὐτὸ τὸ νόημα εἶναι δομένο σὺ τέσσαρους ἦχορὸς στίχους, πὺδ μιὰ φιλολογία ἔχει τὸ δικαίωμα γὰρ τέτοιους νὰ ὑπερηφανεύεται».

LOUIS ROUSSEL

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἡ ζωὴ καὶ οἱ ἔρωτες τοῦ Γκουερμόν. — Ὁ Ὀσκαρ Οδάιλδ γὰρ τὴν Τέχνη. — Ἡ « Δεύτερη Βελγικὴ Ἀκαδημία ». — Ἐνα βιβλίον γὰρ τὸ Δακὰς - Ντυντιέ.

Κάτου ἀπὸ τὸν τίτλο « Souvenirs demon Commerce » ὁ Ἄντρι Ρουβίρ συμμαθεῖει ὅλες τὶς γλυκειὰς καὶ ζωηρότατες ἀκόμα θυμωρες πὺδ φίλαξε γὰρ τέσσαρα ἀγαπητὰ του πρόσωπα, τὸν Γκουερμόν, Ἄπολλιναιρ, Μορεὰς καὶ Σουρὺ. Ἐχοντας ξεχωριστὴ ἀγάπη κ' ἐχτίμηση σὺν πρῶτο, τοῦ ἀφιερώνει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ βιβλίου του, καὶ σὺς σελίδες του δημοσιεύει μὲ θαδὺ σεθασμὸ κὶ ἀκράτητη συμπάθεια τὴ ζωὴ τοῦ ποιητῆ. Σὺ πρῶτο μέρος τοῦ βιβλίου ξεχωρίζει τὶς οὐχγὲς βίβιθες του πρὸς τὸν Γκουερμόν :

— Ἄ, τί καλὰ, εἶναι δὴ ! . . . Νά, ἡ μικρὴ ἀδελτίσα μὲ τὸ δολοφονούμενο ἀπὸ τὴν πετρῶδικη γῆ δεντράκι. Καὶ νά, κεῖ πάνω σὺν τοῖχο, τὸ μικρὸ παρὰθυράκι, πὺδ πίσω ἀπ' αὐτὸ ξαίρω πὺς γράφει. . .

Πῶος φορὲς, προσθέτει, δὲν πῆγα εἶτοι, θυδιόμενος σὺ μιὰ σπάνια ἐσωτερικὴ εὐτυχία, πὺδ μ' ἐπαίρνε κατὰ του, ὅσο σὺ κανένα ἄλλο ἄνθρωπο, μὲ μιὰ πάντα ἴδια κλίση τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ νοῦ.

Γὰρ τὰ μάτια του γράφει :

— Τὶ εὐτυχία γὰρ κείνον πὺδ θυμᾶται πὺς τὰ μάτια του δέχτηκαν τὴ φλογερὴ τους ματιὰ. Τὸ ομα-

ραγδένιο βλέμμα του τραβούσε και γήτευε για την παράξενη έκφρασή του, που έφτανε ίσαμε τὰ βάθη της ψυχής.

«Όσο για τούς έρωτές του, δίνει οσιρά από γραμματά του προς τὴ δεσποινίδα Μπαρνέ. Νά, μιὰ ἀπὸ τὶς σύνομες ἐρωτικές του ἐπιστολές :

«Ναί, σὴν φιλία, ὅπως καὶ σὴν ἔρωτα, μήπως ξαίρουμε ποτὲ τί εἶναι ἓνα αἰσθημα σὰν τὸ δικό μας; πὺ ἀρχίζει καὶ πὺ τελιώνει, ἂν τελιώνει ποτὲ; Τὸ νιώθουμε μόνο, κι αὐτὸ γάνει. Γιατὶ νὰν τὸ ρωτοῦμε καὶ νὰν τὸ ἐνοχλοῦμε; Ἄς τὰφῆσουμε λεύτερα νὰ ζεῖ. Θάβεις νὰ σὲ λέω κάποτε - κάποτε Τιτάνια; Πὺς θάτιρωγα ἀπὸ χέρι σου τὴ βρώμη, ἢ τὸ κριθάρι ἢ τὸ σανό!

Ἄξιό πάλι, μαγεμένο καὶ μαγευτικό μου πλάσμα...»

Ἐνα ἄλλο κεφάλαιο, πὺ πὺν ἐκφραστικά ἐπιγράφεται *À l'extrême des corcelle de Moréas*, κλαίει τὶς τελευταῖες μέρες πὺ κοσμογάπητον μαίτη, καὶ τὴ στοικῆ εἰκόνα τοῦ θανάτου του, τὴν ἀξία γιὰ ἓνα σοφὸ τῆς Ἑλλάδας κ' ἓνα Γάλλο ποιητῆ.

— Μέσα σ' ἓνα βιβλίο, πὺν τιλοφορεῖται «Τὸ πνεῦμα τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ», ὁ Λουὶ Τωμάς μᾶς δίνει ὅλες τὶς χρωματισοὺς τῆς Οὐάιλνδικῆς φιλοσοφίας. Σ' ἓνα μικρὸ πρόλογο λέει πὺς ὁ ἀνῆρωπος αὐτὸς ἔδωσε σὰν κόσμο «ἂν ὄχι μιὰ, νέα ἀποψη τῆς ζωῆς, τουλάχιστο τὸ πὺ ἐλκυστικό παράδειγμα τοῦ πὺς νὰ κυριαρχοῦμε στὴ ζωῆ, παράδειγμα πὺν ἀξίζει πὺν καὶ μαγεύει παράξενα». Γιὰ τὴν ἐγκαρτέρησή του στὶς λύπες τῆς ζωῆς του, ὁ Τωμάς λέει, πὺς δὲν εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὸς ἄλλους φιλόσοφους τῶν θλήρων, καὶ πὺς ἢ δικῆ του ἐγκαρτέρηση εἶναι πὺν περίεργη γιατί αὐτὸς ὁ ἀπολογητῆς τῶν διασκεδάσεων ἀπατάχικῆ κα δέχτηκε τὸ σύστημα τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας.

Ἀὐτὸ πὺν ὁ λαὸς ἀποκαλεῖ ἀνήθικο ρομάντζο, λέει ὁ Οὐάιλντ, εἶναι πάντα ἓνα θανατοῖο καὶ τέλει ἔργο τέχνης.

Ἐ ὁ σαφάρα τῆς Τέχνης κ' ἢ σαφάρα τῆς Ἠθικῆς εἶναι ἀπόλυτα διάφορες καὶ χωρισμένες.

«Τὸ νὰ λέει κανεὶς ἓναν ἀρίστια ἐτοιμοθάνατο, γιατί γιὰ κύριο θέμα του διαλέγει τὸ θάνατο, εἶναι ἴσο ἀνόητο, ὅσο νὰ πει κανεὶς τὸ Σαίξπηρο τραγῆ, γιατί ἔγραψε τὸ Βασιλιά Ἀήρ.

«Κανένας μας, ἔλεγε, πρὸν τὰν καιρὸ του μὲ τὸ νὰ ζητῆ νὰνακαλύψει τὸ μουσικό τῆς ζωῆς. Λοιπὸν, τὸ μουσικό τῆς ζωῆς μόνο μέσα στὴν Τέχνη βρισκεται!».

«Όσο γιὰ τὴν Τέχνη, εἶχε τὴν ἰδέα δι :

«Ἐ δημοικότητα εἶναι τὸ δέσφινο σιεφάνι πὺν ὁ κόσμος πλέκει γιὰ τὴν ἀσκημη τέχνη».

«Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς μεγάλος, θὰ πει πὺς εἶναι ἀκατάλληπος.»

ἢ «Ἐ γνώμη τῶν γέρον γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Τέχνης, δὲν ἔχει καμιά ἀξία».

Καὶ γιὰ νὰποθαροῦνει τὸς ἀνώφελους μάστρες, ἔλεγε :

«Μιὰ ἰδέα δὲν εἶναι ἀναγκαστικά ἀληθινή, ἐπειδὴ ἓνας ἀνῆρωπος πέθανε γι' αὐτή».

Καὶ αὐτὸς πὺν γέιτηκε τὸ μαρτύριο τῆς φυλακῆς, μιλώντας γι' αὐτὴ σ' ἓνα φίλο του, ἔλεγε :

«Ἐ φυλακῆ μ' ἄλλαξε ὀλωοδιόλου, καὶ τὸ περίμνα ἀπ' αὐτή. Δὲν πρέπει ποτὲ σὰ ἐξακολουθεῖ κα-

νεὶς πάντα τὴν ἴδια ζωῆ... Ἐ πρὸν ἀπὸ τῆς φιλικῆς ζωῆ μου, εἶταν κατὶ ἀρετὰ ὄρατο. Τώρα εἶναι πρὸμα ξετελειωμένο». Καὶ προσθετε : «Θάβεις νὰ μάθεις ποὺ εἶναι τὸ μεγαλύτερο δρᾶμα τῆς ζωῆς μου; Εἶναι, γιατί ἔβαλα τὸ genie μου στὴ ζωῆ μου καὶ δὲν ἔβαλα τὸ ταλέντο μου παρὰ μόνο μὲς στὰ ἔργα μου».

— Μὲ τὴν πώληση τῶν συλλογῶν τοῦ Ἐντιμόν Πικάρ, δόθηκε εὐκαιρία σ' ὅλα τὰ γαλλικά περιοδικὰ νὰ θυμηθοῦν πὺ μεγάλο Βέλγο δικηγόρο, μὰ καὶ περιτρημο συγγραφέα, πὺν πρώτος αὐτὸς, θέλοντας νὰ δώσει κάποια κίνηση στὰ βελγικά γράμματα, ἴδρυνε τὴ «Δεύτερη Βελγικῆ Ἀκαδημία», πὺν οἰμιάζεφε γύρω τῆς ὅλα τὰ μεγαλύτερα κι ἀνυπόταχτα πνεύματα τῶν Βελγικῶν γραμμάτων. Ἐ Ἀκαδημία αὐτὴ δὲν εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία, γιατί σκοπὸς τῆς εἶτανε νὰ πολεμήσει τὴ Βασιλικῆ Βελγικῆ Ἀκαδημία, πὺν ἔμενε πιστὴ στὶς παλιές παράδοσες καὶ πὺν εἶχε κι αὐτὸ τὸ περίεργο, νὰ μὴν ἀριθμῆ κανένα συγγραφέα ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς. Ἄν ὅμως ὁ σκοπὸς τῆς δὲν πέτυχε τέλεια, τουλάχιστο ἢ ἴδρυνῆ τῆς ἔκανε αὐτὸ τὸ καλὸ, πὺν τραβῆξε τὰν Ἀκαδημία καὶ πρὸς τὴ Βελγικῆ φιλολογία. Κ' εἶται ἢ σημερινῆ Ἐ Ακαδημία τῶν γαλλικῶν γραμμάτων τοῦ Βελγίου» ἀριθμῆ τριάντα μέλη, πὺν τὰ δέκα ἀπ' αὐτὰ εἶναι φιλόλογοι. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸς κ. κ. Καρτιὸν νιέ Βιάρ, Λουὶ Ντελάρ, Ζόρζ Ἐκού, Ἰβάν Γλίλιν, πὺν, πὺν ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸν Μπωντελαίρ, ἔχει δώσει τόμους ἀπὸ τραγοῦδια, μέσα στὰ ὅποια ἔνυλλογῆ τὴν εὐδαιμονία τῶν ἀπαγορευμένων καρπῶν, τὸν Φερνάν Σεβερέν, τὸ γλυκὸ ποιητῆ τῶν ἐρωτικῶν τῆς νιότης, τὸ Βαλέρ Ζίγ, τὸν Πὺλ Σπάκ, τὸ συγγραφέα τοῦ «Ταξίδια στὸν τόπο μου», τὸν Ἰμπέρ Κρατν, πὺν τὸ μυθιστόρημά του «Τὸ μαῦρο φουκί», εἶναι ἓνα ἀναγνωρισμένο γενικὸ ἀριστοδρῆμα, τὸν Μαίτερλιγκ, Ζιρώ, Ἄμπέρ Μοκὲλ, πὺν συνερχάτη τοῦ «Γαλάτη Ἐρμη», Γκυστάβ δὰν Ζύπ, κλπ.

— Ἄπὸ τὸ Κάιρο μᾶς στάλθηκε, σ' ἔκδοσῆ τοῦ «Βιβλιοπωλείου τῶν Τεχνῶν», ἓνα νέο ἔργο τοῦ Ζοζέφ Ριβιέρ. Εἶναι μιὰ βιογραφικῆ κριτικῆ του γιὰ τὸν Ζεράρ νιέ Λακάζ - Ντυνιέ, συνοδευμένη μὲ πῆς γνώμες διαφόρων φιλολόγων, πὺν δημοσιεύτηκαν σὲ γαλλικά καὶ ἄλλα περιοδικὰ. Πὺν φροντισμένα γραμμένο καὶ μὲ πολλὰ καθέκαστα γιὰ τὴ ζωῆ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, πὺν πέθανε ἄπᾶνα στὴν Γκιλοτῆνα, τὸ νέο αὐτὸ βιβλίο, τοῦ Ριβιέρ, εἶναι ἀπαρακίτη γιὰ κείνους πὺν διάβασαν κι ἀγάπησαν τὸν αἴτιχο αὐτὸν συγγραφέα.

GRAZIELLA

«Όσοι ἐγγράφουν ἓνα συνδρομητῆ στὸ «Νουμᾶ» παίρνουν γιὰ δῶρο 5 δρχ. βιβλία ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις τοῦ «Ἀθην. Βιβλιοπωλείου».

«Όσοι ἐγγράφουν 2 συνδρομητῆς στὸ «Νουμᾶ», παίρνουν γιὰ δῶρο 10 δρχ. βιβλία ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις τοῦ «Ἀθην. Βιβλιοπωλείου».

Ἄνάλογα παίρνουν ὅσοι ἐγγράφουν τρεῖς καὶ περισσότερους.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἐφέτος γιορτάζουμε τὰ ἐκατόχρονα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης. Ἐγίναν ἐπιτροπές, δόθηκαν οὐρανόλιες κλπ., στεφανώθηκαν μερικοὶ ἥρωες, πονθητὰ ἄλλως δὲν εἶδαμε νὰ μᾶς παρουσιάσει καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη τίποτε ἀνάλογο καὶ νὰ μᾶς δείξει πὼς ζοῦμε, Μονάχα ἓνας ἐκδότης μουσικῆς, ὁ κ. Μακροῦς, σκέφτηκε πὼς καιρὸς εἶτανε νὰρχοῖσι ἡ ἐκδοσιὶ τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν, ὥστε τὰ τραγοῦδια πού τραγουδοῦσαν οἱ πατέρες μας κ' οἱ παπποῦδες μας, νὰ μὴ χαθοῦν, ἀλλὰ νὰ μείνουν ὡς κληρονομιά στὶς νεώτερες γενιές. Ἀνάθεσε λοιπὸν σὸν κ. Σακελλαρίδη νὰ ἐναρμονίσῃ τις δημοτικὰς μας μελωδίαις κ' ἐξέδωκε μὴ πρώτη σειρὰ «Τὰ δὲκα δημοτικὰ τραγοῦδια». Ἀπ' αὐτὴ ὡς σήμερα θύγηκε, τὸ θαυμάσιον «Λαγιαρνί», ἡ «Θεοδώρα», «Τῆς Γαλατῆς τὸ φῶρεμα» καὶ τὸ περίφημον «Ρηνάκι». Κάθε τραγοῦδι ἔχει καὶ τὸ ιστορικὸν του. Σὲ λίγες μέρας θγαίνει ὀλόκληρη ἡ σειρὰ, δηλ. «Στὴ ρίζα τῆς τριανταεπταελλιάς» (πενιοξέλης), «Βασιλικὴ προστάξις» (Ἡπειρώτικον), «Μαρία ἡ Πενταγώντισσα» (Τσαμίκος), «Ὁ μαγεμένο» (τοῦ κάμπου), «Ἀγάπη θέλει φρόνηση (σοφίαν), καὶ τὸ Βλάχικον ἀκόντου στὰ δασυὰ πλατάνια».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— ΔΙΣΧΥΔΟΥ: «Προμηθεὺς δεσμώτης». — Πρόλογος καὶ μετάφρ. Γάωργιος Καλοσογούρου. Ἐκδ. Οἶκος «Ἐλευθερουδάκη». — Δοχ. 3.
— ΑΝΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ: Τὸ ἰσχύον δημοτικὸν λογιτικόν. — Ἐκδ. Οἶκος «Ἐλευθερουδάκη». Δοχ. 5.

ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

La Vie Nouvelle (Φεβρουάριος—Μάρτιος 1921). — Αἰμίλ Μασόν: Ὁραμα. Λύκ Ντιρταίν: Δυὸ τραγοῦδια. Σαρλ Μποντουέν: Λεζάντες γιὰ τὸ γόνι. Μαρσέλ Σοβάζ: Τρεῖς παρὰμῆτι. Ρενέ Ἐρμάν: Πιερ Ἀλέν, κλπ.
Mercure de France. (15 τοῦ Μάρτη 1921). — Ντυζαργιέν. Οἱ πρῶτοι ποιητῆς τοῦ λευτεροῦ στίχου. Μπατόν: Τὸ Ἑβραϊκὸ ζήτημα. Μενζόν: Ἡ ἄλλη νίκη (νομβέλλα). Κλόντ Κάνε: Ἄγριον τραγοῦδι. Ζορζ Κοντενῶ: τὸ ἀρχαιολογικὸν μέλλον τῆς Συρίας. (Ῥεπιθεώρησις τοῦ Δεκαπενθημέρου), κλπ.
La Revue Critique. (25 τοῦ Μάρτη 1921). — Ζὰκ Μπουλανζέ: Θύμισες τοῦ Π. Τουλέ. Τιμποννέ: Ἡ κοσμοπολιτικὴ φιλολογία. Φρανσουά Φόσκα: Τὰ ἐκατόχρονα τοῦ Πυζέ. Μιτουά: Τρία συννετά γιὰ τὸ Σεπτέβριον. Πολιτικῆς σημειώσεως. χρονικά, βιβλία, κλπ.
Le Monde Nouveau (Μάρτιος 1921) Ντοροσέν: Ὁ ἐξωτισμὸς στὴ μοντέρνα φιλολογία. Ἐρνά: Ὁ τοελλὸς γιὰ τοὺς χοίρους (ρομάνικος μῦθος). Δεμπέγκ: Ἡ Πράγος, τὸ κλειδί τῆς κεντρικῆς Ἑρώσης, κλπ.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ

τοὺς συντρομητῆς τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ πού καθυστεροῦνε τὴν συντρομὴν τους, νὰ μᾶς τὴν ἐμβάσουν τὸ γληγορώτερον, γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦμε στὴ δυσάρεστη θέσιν νὰ πᾶν φωνὴ νὰ τοὺς στέλνουμε τὸ φύλλον.

Χ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ & ΣΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Μάνβεθ. Καλό. — κ. Ἐρ. Μ. Ἔτσι πού ἀρχίζεις :

Νὰ μ' ἀγαπήσεις ; Ὅχι. ποτέ !
νὰ σ' ἀγαπήσω ; Οὔτε !
Ἀγάπησαν πολλοί, καλέ,
πολλοὶ ἀνθρώποι.....

Θαρεῖ κανεὶς πὼς κάτι θὰ πείς. Μὰ δὲν τὸ λές, πιστεψέ μας ! Ἴσως τὸ πείς ἀργότερα. — Α. Μην Ἐπρεπε νὰ γίνεις..... παπῆς γιὰ νὰ μπορέσεις νὰ γράφεις καλὰς εὐκῆς. — κ. Ἀπ. Ν. Μαγ. Τὸ «Τυφλοπᾶν» καλό. — κ. Ἰσρ. Τσ. Καλὰ γραμμένο, πολὺ καλὰ, μὴ περιμένουμε κάτι λιγώτερον θλιμένο, κάτι πού νᾶχι μέσα περισσότερη ζωὴ. Στείλε μας καὶ τῆλο. — κ. Σπ. Μονα. Μὰ τ' εἶν' αὐτὰ ;

Διαβήκανε χρόνια πολλὰ
φοντὸτες πού παιδάκι.....

Καὶ τῆλο παρακάτω :

Δὲν τᾶφρα πὸ τὴν οὐρὰ
ἀπὸ τὸ πρῶ ὡς τὸ βράδι

— κ. Γ. Νηρ. Ἐχεις δικίον νὰ ποθεῖς νᾶσουν στὸ μῶλον «νὰ θωρεῖς σὰ βγαίνει ἔαφρον ἢ γήνα» καὶ νὰ ριμάει με τὴν.... Ἀθήνα, μὰ τὸ τραγοῦδάκι σου θέλει δούλεμα, δούλεμα, δούλεμα. — κ. Ἀγγελο Μεντ. Τὸ χαϊρόμασε πὼς εἶσαι καὶ σὺ ἓνας στίλος τῆς γλώσσας, μὰ πρέπει, γιὰ τοῦτο ἴσια ἴσια, νὰ προσέχεις, νὰ γράφεις κὶ δημορφα τραγοῦδια. — κ. Ἐδάγ. Τζ. Δὲν εἶναι ἀσκημο. μάλιστα τὸ πρῶτον, μὰ χρειάζονται ἀκόμα δούλεμα. Στείλε μας ἄλλα. — κ. Α. Κασ. Μᾶς παρεξήγησες. Γιατὶ νὰ μὴ μᾶς στείλεις ἄλλα ; Στέλνε μας καὶ θάρθει μοναχὸν του, καὶ στὴν ὦρα του, τὸ καλό. — κ. Ἀθ. Ταρ. Μᾶς τῶσανε νὰ μᾶς φέρον ἓνα τετράδιο μὴ κάτι δικὸν σου, δημορφο σὸν κ' ἐκεῖνον πού τυπώσαμε. Γιατὶ μᾶς τὸ ἀρροῦν ; — κ. Νικ. Σκ. Τάφισαμε γιὰ τὸν..... ἐρχόμενον Μάρτη τὸ «Μαριτιάτικὸν» σου, πού ἀρχινάει με τὸν ἀθάνατον στίχον :

Ἀπ' τοῦ χειμῶνα τὴ(ν) κρυφωιά,
χειμοτροπιτὴ Μάρτη,
πετάχτητες ἀπάνω στ' αὐτὴ
καὶ πᾶς γοργὰ στὴ(ν) πραινιά (;;;)

— κ. Κουφιονέφαλο. Μάθαμε κ' ἐμεῖς πὼς ἰδρύθηκε θεία σοσ ἀπὸ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου πού στεφάνωσε μάλιστα καὶ κάποιο ἀνδριάντα Ὁ θίασος αὐτὸς πού τονε διευτύνει ὁ κ. Βορέας, θὰ συνεχίσει τις παραστάσεις του στὸ Πανεπιστήμιον.

ΝΕΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΛΑ (Ἐκδοσις «Τύπος» 1919 Δο. 3 —
ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΜΟΣ Α' (Ζωντανὸι καὶ πεθαμένοι
— Οἱ Ἄλυσίδες — Στὴν ὀξώπορτα). Ἐκδο-
ση Ἐταιρίας «Τύπος» 1920. 6 —
ΠΛΑΓ' ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ (Ρομάντζο) 1920 3 —
Θ ΛΥΤΡΩΜΟΣ (δρᾶμα) 2 —

Βρίσκονται στὸ «ΑΘΗΝΑΓΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ»
— Ὀδὸς Σοφοκλέους 3. —

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

διὰ τοὺς κ. κ. Ὀδοντοίατροὺς

Ὁ Οἶκος «LABARBERA» I. ΚΑΝΑΡΗ & ΣΙΑ
ὀδὸς Σταδίου 3 γνωστοποιεῖ ὅτι ὁ ἐν Λονδίῳ οἶκον

CLADIUS ASH & CIE

ἀνέθεσεν αὐτῷ διὰ Συμβολαίου τὴν ἀποκλειστικὴν
πώλησιν καὶ ἀντιπροσωπεῖαν τῶν εἰδῶν του διὰ τὴν
Παλαιάν, Νέαν Ἑλλάδα καὶ Σμύρνην.